

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิวัฒนาการด้านสติปัญญาของมนุษย์นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันได้ก่อให้เกิดสิ่งประดิษฐ์ที่ช่วยให้เกิดความสะดวกสบายในการดำรงชีวิตของมนุษย์อย่างมากมาย เช่น มนุษย์รู้จักวิธีการทอดผ้า การถนอมอาหาร การสร้างประดิษฐ์สิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ เมื่อสังคมมนุษย์ได้พัฒนามากขึ้นจึงมีการติดต่อค้าขายเกิดระบบการพาณิชย์ แนวคิดทางด้านการค้าเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นอีกด้านหนึ่งของสังคมมนุษย์ที่จะต้องมีการซื้อขาย แลกเปลี่ยน ควบคู่ไปกับพัฒนาการด้านความคิด การสร้างสรรค์ทางปัญญาของมนุษย์ที่ไม่มีการหยุดยั้งและความคิดทางปัญญานั้นได้สร้างประโยชน์อย่างมหาศาลแก่มนุษย์โดยทั่วไป แต่เมื่อพิจารณาในเฉพาะตัวบุคคลผู้คิดค้นแล้วเขาคควรได้รับสิทธิในการคุ้มครองความคิดของเขาด้วย ในการที่เขาได้พัฒนาเป็นผู้คิดค้นใช้ความอดทน ะพยายามด้านปัญญา และร่างกายด้วยตนเอง ด้วยเหตุดังกล่าวจึงได้เกิดแนวความคิดด้านกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาขึ้นเพื่อสร้างความสมดุลระหว่างการคุ้มครองความคิดของผู้สร้างสรรค์ เพื่อให้เขามีแรงใจในการคิดค้นสิ่งดีๆขึ้นมาใหม่กับอีกด้านหนึ่งคือประโยชน์ของสาธารณชนส่วนรวม ที่จะได้รับประโยชน์จากสิ่งที่มีการคิดค้นนั้น ทำให้ผลของความคิดไม่สูญเสียเปล่าหรือเหมือนกับสิ่งที่เห็นแก่ตัวให้ประโยชน์แก่เฉพาะผู้คิดค้นแต่ยังเป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติโดยทั่วกันด้วย

ทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual Property) เป็นสิทธิตามกฎหมายที่มีอยู่เหนือผลิตผลทางความคิดของมนุษย์ที่แสดงออกมาในรูปแบบใด รูปแบบหนึ่ง สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเป็นรูปแบบของทรัพย์สินประเภทหนึ่งสามารถใช้ดำเนินการใดๆอันเป็นการหาประโยชน์ได้ เช่นเดียวกับทรัพย์สินประเภทอื่นๆ ซึ่งอาจมีการโอนสิทธิหรืออนุญาตให้ใช้สิทธิ ตลอดจนสิทธิต่างๆเพื่อประโยชน์แก่ตนเอง เช่น การผลิต ทำซ้ำ คัดแปลง ขึ้นอยู่กับบทบัญญัติของกฎหมายอันเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาแต่ละประเภทได้กำหนดหลักเกณฑ์ และขอบเขตแห่งสิทธิไว้รองรับ เช่นใด ทรัพย์สินทางปัญญาจึงมีข้อแตกต่างจากทรัพย์สินทั่วไป และกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา

จึงเป็นกฎหมายพิเศษ มีลักษณะเฉพาะเพื่อให้มีความเหมาะสมแก่การคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาแต่ละประเภท

ประเภทของทรัพย์สินทางปัญญาที่สำคัญ คือ ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้า แต่ในทางทฤษฎีทรัพย์สินทางปัญญาสามารถแยกเป็นงานได้ 2 กลุ่ม คือ 1. ทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Industrial Property) 2. ลิขสิทธิ์และสิทธิข้างเคียง (Copyright and Neighbouring Rights) ซึ่งทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม ได้แก่ เครื่องหมายการค้า ชื่อทางการค้า สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่แสดงถึงแหล่งกำเนิดสินค้า การคุ้มครองพันธุ์พืช การออกแบบผังภูมิของวงจรรวม ความลับทางการค้า และสิทธิบัตร ส่วนเรื่องลิขสิทธิ์และสิทธิข้างเคียงจะเป็นงานด้านสุนทรียภาพงานหลักหรืองานอันมีลิขสิทธิ์ดั้งเดิม ได้แก่ งานวรรณกรรม งานนาฏกรรม งานศิลปกรรม และงานดนตรีกรรม

สังคมในปัจจุบันด้วยระบบเศรษฐกิจโดยรวม ส่วนใหญ่เป็นระบบแบบเสรี ทุนนิยมที่เปิดกว้าง ทำให้การประกอบธุรกิจต่างๆ การทำ การค้าขาย มีการติดต่อสัมพันธ์กันไม่ว่าภายในประเทศหรือระหว่างประเทศมีมากขึ้น และปฏิเสธไม่ได้ว่ากฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาเข้ามามีบทบาทในการประกอบธุรกิจอย่างมาก เมื่อนึกถึงการประกอบธุรกิจทรัพย์สินทางปัญญาที่หลายคนนึกถึงคือ เครื่องหมายการค้า ซึ่งหมายรวมถึง เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง เครื่องหมายร่วมต่าง เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโดยตรง เพราะสินค้าต้องมีแบรนด์หรือยี่ห้อ เพื่อบอกความแตกต่างแหล่งที่มา คุณภาพ และเพื่อประโยชน์ในการโฆษณา หรือส่งเสริมการขายสินค้า ผลิตภัณฑ์นั้น เครื่องหมายการค้าจึงมีความสำคัญอย่างมากในการทำการตลาดและการประกอบธุรกิจ

เครื่องหมายการค้า (Trade Mark) เป็นทรัพย์สินทางปัญญาประเภททรัพย์สินทางอุตสาหกรรม ซึ่งไม่เพียงเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ทางอุตสาหกรรมเท่านั้น แต่ยังมีผลประโยชน์ต่อผู้ประกอบการธุรกิจทำให้สามารถทำการตลาดได้ง่ายและรวดเร็ว ในประเทศต่างๆมีกฎหมายว่าด้วยเครื่องหมายการค้าโดยเฉพาะเพื่อกำหนดให้ความคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้าอันได้รับการจดทะเบียนในประเทศนั้น ๆ ตามหลักดินแดน ซึ่งการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเป็นการได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้าลักษณะหนึ่งนอกเหนือจากการได้สิทธิในเครื่องหมายการค้าโดยการใช้

ในการใช้เครื่องหมายการค้า ตามปกติแล้วสิทธิในการใช้เป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของเครื่องหมายการค้า แต่บุคคลอื่นนอกเหนือจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าสามารถมีสิทธิใช้เครื่องหมายการค้าได้โดยวิธีทางกฎหมายที่ถูกต้อง 2 วิธี คือ การขออนุญาตใช้เครื่องหมายการค้า หรืออีกวิธีหนึ่งคือ โดยการโอนเครื่องหมายการค้า กรณีการขออนุญาต ใช้เครื่องหมายการค้าต้องทำ

เป็นสัญญาระหว่างเจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้ขออนุญาต โดยสัญญาต้องทำเป็นหนังสือ และจดทะเบียนต่อนายทะเบียน ผลของการทำสัญญานี้บุคคลผู้ขอใช้เครื่องหมายการค้า มิได้เป็นเจ้าของสิทธิในเครื่องหมายการค้า มีสิทธิเพียงได้ใช้เครื่องหมายการค้ากับสินค้าที่ได้ตกลงกัน ภายในระยะเวลาที่กำหนด

กรณีการโอนเครื่องหมายการค้า เป็นวิธีทางหนึ่งที่ทำให้บุคคลอื่นนอกจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้มีสิทธิใช้เครื่องหมายการค้า และเป็นกรณีที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขเปลี่ยนแปลงทางทะเบียนในเครื่องหมายการค้าที่ได้รับการจดทะเบียน ประเภทของการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้า โดยหลักการโอนโดยผลของกฎหมายคือการรับมรดกและการโอนทางสัญญา เมื่อมีการจดทะเบียนโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าแล้ว ผู้รับโอนย่อมมีสิทธิที่จะใช้เครื่องหมายการค้านั้นแต่เพียงผู้เดียว ส่วนผู้โอนไม่มีสิทธิในการเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าอีกต่อไป

ปัจจุบันมีเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนไว้เป็นจำนวนมาก ซึ่งอายุความคุ้มครองเครื่องหมายการค้ามีอายุ 10 ปีนับแต่วันที่ยื่นขอจดทะเบียน ในกรณี ที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าประสงค์จะเลิกกิจการ แต่ยังไม่ครบอายุความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมาย ในทางกฎหมายยังถือว่าเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้นยังมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าและมีสิทธิเพียงผู้เดียวในการใช้เครื่องหมายการค้า นั้น วิธีการโอนเครื่องหมายการค้าจึงเป็นวิธีทางหนึ่งในการต่อยอดทางธุรกิจและเป็นกลวิธีทางการตลาด โดยใช้ชื่อเสียงเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นที่มีมาก่อนและเจ้าของเครื่องหมายยินยอม โอนสิทธิให้นำมาเป็นรากฐานทางการค้าและการลงทุนประกอบกิจการของผู้รับโอนเครื่องหมายการค้าต่อไป

ปัจจุบันพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มีบทบัญญัติที่เป็นเงื่อนไขควบคุมการโอนเครื่องหมายการค้า โดยบัญญัติอยู่ในส่วนของการแก้ไขเปลี่ยนแปลงการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า ซึ่งบัญญัติรองรับสิทธิในการโอนคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าและการโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้ว แต่บทบัญญัติกฎหมายในเรื่องดังกล่าวนี้ ยังมีส่วนที่ไม่สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติและสภาพสังคมปัจจุบัน ก่อให้เกิดอุปสรรคปัญหาในการบังคับใช้ บางกรณีเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้นายทะเบียนไม่อาจอนุญาตจดทะเบียนโอนให้ได้ จึงเป็นอุปสรรคในการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้ากับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นผู้โอน ผู้รับโอน นายทะเบียนเครื่องหมายการค้า และอาจส่งผลถึงสาขานานาชาติ บริโภค สินค้าภายใต้เครื่องหมายการค้าด้วย กรณีที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้า เช่น

ปัญหาประการแรกคือ การโอนเครื่องหมายการค้าที่มีการจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายชุดตามกฎหมายเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายการค้า ที่จดทะเบียน เป็นชุดจะโอนหรือรับมรดกได้

ต่อเมื่อเป็นการ โอนหรือรับมรดกเครื่องหมายทั้งชุด เนื่องจากเครื่องหมายการค้าที่เป็นชุดคือกรณี ที่เจ้าของเครื่องหมาย การค้ารายหนึ่ง มีเครื่องหมายการค้ามากกว่าหนึ่งเครื่องหมายที่เหมือนหรือคล้ายกันและนำไปใช้กับสินค้าจำพวกเดียวกันหรือต่างจำพวกที่มีลักษณะคล้ายกัน กฎหมายจึงกำหนดให้ต้อง โอนทั้งชุด ทำให้การรับโอนในทางมรดกกรณีมีทายาทหลายคนไม่สามารถแบ่งแยก โอนเครื่องหมายได้ รวมถึงกรณีโอนทางสัญญา การดำเนินธุรกิจปัจจุบันบางกรณีคู่สัญญาประสงค์ โอนเพียง บางเครื่องหมาย การที่กฎหมายกำหนดไว้ดังกล่าวจึงเป็นอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า

ปัญหาประการที่สองคือ การ โอนสิทธิเครื่องหมายการค้าที่มีสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าอยู่ด้วย เมื่อมีการ โอนเครื่องหมายการค้าหากผู้รับโอนไม่อนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าต่อไปจะต้องมีการเพิกถอนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า ทำให้ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าได้รับความเสียหาย

ปัญหาประการที่สามคือ ความยินยอมในการ โอนเครื่องหมายการค้ากรณีมีเจ้าของสิทธิในเครื่องหมายการค้าเดียวกันมากกว่าหนึ่งราย ตามกฎหมายเครื่องหมายการค้าไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์เป็นการเฉพาะ จึงพิจารณาตามหลักทั่วไปในประมวลกฎหมายแพ่งและ ะพาณิชย์ว่าด้วยสิทธิของเจ้าของรวม ซึ่งเจ้าของรวมคนหนึ่งๆ มีสิทธิจำหน่ายสิทธิในส่วนของตนโดยไม่จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของรวมคนอื่น แต่หลักดังกล่าวไม่สอดคล้องกับลักษณะแห่งสิทธิของเครื่องหมายการค้าที่ต้องทำหน้าที่บ่งชี้ตัวสินค้า คุณภาพ และให้ความเชื่อมั่นแก่ผู้บริโภค

ปัญหาประการที่สี่คือ การกำหนดเงื่อนไข เงื่อนไขในสัญญา โอนเครื่องหมายการค้า ในทางปฏิบัติสัญญา โอนเครื่องหมายการค้าจะต้องปราศจากเงื่อนไข เงื่อนไข หากมีเงื่อนไข หรือ เงื่อนไขในสัญญาโอน นายทะเบียนเครื่องหมายการค้าจะไม่รับจดทะเบียน โอนเครื่องหมายการค้า แต่ตามกฎหมายไม่ได้มีข้อกำหนดที่ชัดเจนถึงกรณีต้องห้ามนี้ทั้งในส่วนพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง ทำให้ไม่มีบทบัญญัติที่ชัดเจนว่าห้ามปฏิบัติ และผลของการฝ่าฝืนจะมีผลตามกฎหมายอย่างไร จึงอาจเกิดปัญหาตามมาได้หากมีการตกลงทำสัญญาสร้างเงื่อนไขเงื่อนไขนอกสัญญาโอน

ส่วน ปัญหาประการที่ห้าคือ การอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนในกรณีการ โอนเครื่องหมายรับรอง เนื่องจากการ โอนเครื่องหมายรับรองจะต้องมีการพิจารณาจากนายทะเบียนว่า ผู้รับโอนสามารถที่จะรับรองคุณลักษณะ ของสินค้าหรือบริการตามเครื่องหมายรับรองนั้นได้ หาก นายทะเบียนไม่รับจดทะเบียน โอน สามารถใช้สิทธิอุทธรณ์ได้โดยนำหลักตามมาตรา 18, 19 ของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ในส่วนของการขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า มาใช้โดยอนุโลม ซึ่งตามมาตรา 18 บัญญัติให้คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการเป็นที่สุด แต่ในทางปฏิบัติ

กลับมีการนำคดี ฟ้องต่อศาล ทำให้เกิดปัญหาว่าคำวินิจฉัยกรณีดังกล่าวควรสิ้นสุดในฝ่ายบริหารหรือไม่

ด้วยเหตุจากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้ศึกษาจึงเห็นควรที่จะหยิบยกหัวข้อเกี่ยวกับการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าตามประเด็นปัญหาข้างต้นขึ้นทำการศึกษา เพื่อหาข้อสรุปและข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขกฎหมายให้ มีประสิทธิภาพ มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม ทั้งด้านผู้ใช้กฎหมาย เจ้าของสิทธิเครื่องหมายการค้า ทำให้ระบบกฎหมายเครื่องหมายการค้าดีขึ้น เป็นเครื่องประกันคุณภาพสินค้าแก่สาธารณชนผู้บริโภคในสังคมด้วยดีต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาเกี่ยวกับการ โอนสิทธิเครื่องหมายการค้า
2. เพื่อศึกษาประวัติ แนวคิด ทฤษฎี หลักการเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าและการ โอนสิทธิในเครื่องหมายการค้า
3. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการ โอนสิทธิเครื่องหมายการค้า ทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ
4. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายเกี่ยวกับการ โอนสิทธิเครื่องหมายการค้า
5. เพื่อศึกษาหาบทสรุปและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการ โอนสิทธิเครื่องหมายการค้า

สมมติฐานของการศึกษา

บทบัญญัติของกฎหมายเกี่ยวกับการ โอนสิทธิเครื่องหมายการค้า มีบทบัญญัติที่เป็นปัญหาและอุปสรรค โดยเฉพาะเงื่อนไขการโอนกรณีเครื่องหมายการค้าที่เป็นเครื่องหมายชุด การโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าที่มีสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า การโอนเครื่องหมายการค้าที่มีเจ้าของสิทธิในเครื่องหมายการค้าเดียวกันมากกว่าหนึ่งราย การกำหนดเงื่อนไข เงื่อนไขในสัญญาโอน และการโอนเครื่องหมายรับรองกรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน ดังนั้นจึงควรต้องทำการแก้ไขปรับปรุง กฎหมายให้มีความชัดเจน เหมาะสมกับแนวทางปฏิบัติและสภาพสังคมปัจจุบัน อาจทำให้ลดอุปสรรคปัญหาในการ โอนเครื่องหมายการค้า และทำให้กฎหมายมีประสิทธิภาพในการบังคับใช้มากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นการศึกษาความเป็นมา แนวคิด หลักการเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าและการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าตาม พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า กฎกระทรวง ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในส่วนของนิติกรรมสัญญา กฎหมายลักษณะทรัพย์สิน รวมถึงศึกษาข้อตกลงระหว่างประเทศ ส่วนที่เกี่ยวกับการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้า กฎหมายของต่างประเทศ เช่น ประเทศออสเตรเลีย ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา โดยมุ่งเน้นในส่วนที่เกี่ยวกับการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้า เพื่อนำมาวิเคราะห์หาข้อ เสนอแนะปรับปรุงหลักกฎหมายในส่วนดังกล่าว ให้มีความชัดเจน เหมาะสม สอดคล้องกับสภาพปัญหาและสังคมในปัจจุบัน

วิธีดำเนินการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) โดยรวบรวมข้อมูลจากตำรา กฎหมาย เช่น ตั๋วบทกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางปัญญา โดยเฉพาะบทกฎหมายเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ บทกฎหมายในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎกระทรวง หนังสือกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกา บทความ วารสารต่างๆ ระเบียบคำสั่งหรือประกาศของกรมทรัพย์สินทางปัญญา รวมทั้งข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าทางอิเล็กทรอนิกส์ ทρονิกส์ต่างๆ ที่ปรากฏอยู่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาเกี่ยวกับ การโอนสิทธิเครื่องหมายการค้า
2. ทำให้ทราบถึงประวัติ แนวคิด ทฤษฎี หลักการเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าและการโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้า
3. ทำให้ทราบถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ การโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ
4. ทำให้ทราบถึงปัญหา และอุปสรรคทาง กฎหมายเกี่ยวกับการ โอนสิทธิเครื่องหมายการค้า

5. ทำให้ทราบถึง บทสรุปและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ การโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าที่สามารถลดปัญหาอุปสรรคในการ โอนสิทธิเครื่องหมายการค้าได้

นิยามศัพท์

เครื่องหมาย หมายความว่า ภาพถ่าย ภาพวาด ภาพประดิษฐ์ ตรา ชื่อ คำ ข้อความ ตัวหนังสือ ตัวเลข ลายมือชื่อ กลุ่มของสี รูปร่างหรือรูปทรงของวัตถุ หรือสิ่งเหล่านี้โดยอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกัน

เครื่องหมายการค้า หมายความว่า เครื่องหมายที่ใช้หรือจะใช้เป็นที่หมายหรือเกี่ยวข้องกับสินค้า เพื่อแสดงว่าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายของเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้นแตกต่างกับสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่น

เครื่องหมายบริการ หมายความว่า เครื่องหมายที่ใช้หรือจะใช้เป็นที่หมายหรือเกี่ยวข้องกับบริการ เพื่อแสดงว่าบริการที่ใช้เครื่องหมายของเจ้าของเครื่องหมายบริการนั้นแตกต่างกับบริการที่ใช้เครื่องหมายบริการของบุคคลอื่น

เครื่องหมายรับรอง หมายความว่า เครื่องหมายที่เจ้าของเครื่องหมายรับรองใช้หรือจะใช้เป็นที่หมายหรือเกี่ยวข้องกับสินค้าหรือบริการของบุคคลอื่น เพื่อเป็นการรับรองเกี่ยวกับแหล่งกำเนิด ส่วนประกอบ วิธีการผลิต คุณภาพ หรือคุณลักษณะอื่นใดของสินค้านั้น หรือเพื่อรับรองเกี่ยวกับสภาพ คุณภาพ ชนิด หรือคุณลักษณะอื่นใดของบริการนั้น

เครื่องหมายร่วม หมายความว่า เครื่องหมายการค้าหรือเครื่องหมายบริการที่ใช้หรือจะใช้โดยบริษัทหรือวิสาหกิจในกลุ่มเดียวกันหรือโดยสมาชิกของสมาคม สหกรณ์ สหภาพ สมาพันธ์ กลุ่มบุคคลหรือองค์กรอื่นใดของรัฐหรือเอกชน

เครื่องหมายการค้าที่เป็นชุด หมายความว่า เครื่องหมายการค้าที่ใช้สำหรับสินค้าจำพวกเดียวกัน หรือต่างจำพวกกันที่มีลักษณะอย่างเดียวกันกับสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าอีก เครื่องหมายหนึ่งของเจ้าของคนเดียวกัน โดยเครื่องหมายการค้าเหล่านี้เหมือนกันหรือคล้ายกันจนถึงกับว่า ถ้าหากบุคคลอื่นจะเป็นผู้ใช้เครื่องหมายการค้านั้นอาจทำให้สาธารณชนสับสนหรือหลงผิดในความเป็นเจ้าของสินค้าหรือแหล่งกำเนิดของสินค้า

การโอนสิทธิ หมายความว่า การมอบให้ซึ่งอำนาจอันชอบธรรม